

Et *andet mindretal* (socialistisk folkeparti og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, idet følgende bemærkes:

Mindretallet finder det uacceptabelt, at udvalgsarbejdet har måttet foregå i en weekend med den konsekvens, at en række spørgsmål ikke har kunnet besvares eller i det mindste ikke har kunnet besvares fyldestgørende, idet de enkelte kommuner har holdt lukket i weekenden.

Disse arbejdsbetingelser er så meget desto mere kritisable, fordi lovforslaget ikke nødvendigvis behøver at være færdigbehandlet inden en bestemt tidsfrist, og fordi regeringen gennem længere tid har kunnet forudse, at lovforslaget ville blive fremsat.

Det er således ukorrekt, at regeringen har måttet afvente kommunernes budgetlægning samt en bearbejdning heraf, idet lovforslaget tværtimod er opbygget på den måde, at det opsuger købekraft fra den kommunale sektor, helt uanset om kommunerne overholder regeringens henstilling eller ej.

Havde regeringen ikke valgt at lade det økonomiske indgreb afvente kommunalvalgene den 19. november 1985, kunne lovforslaget, hvis væsentligste indhold er at opsuge midler fra kommunerne uanset deres budgetlægning, have været fremsat for længst.

Generelt skal det især påpeges, at indgrebet over for kommunerne er rettet mod anlægsudgifterne i deres helhed, selv om regeringen primært har peget på den »overophedede« byggesektor som mål for indgrebet. Dette var tydeligt allerede med lovforslagets oprindelige udformning, men det er blevet så meget desto klarere, efter at ministeren har fremsat ændringsforslag, som fritager byfornyelse og sanering, men fastholder andre investeringer som f.eks. ejendoms køb og køb af busser, S-tog m.v. under afgiftspligten. Det vil sige, at der skal betales afgift af investeringer, som på ingen måde kan siges at belaste bygge- og anlægssektoren.

Det samme gør sig gældende med inddragelsen af kommunernes egne anlægsprojekter under afgiftspligten på 20 pct., idet disse udføres af – indtil videre – fast ansat personale og således heller aldrig har været underlagt den fleksibilitet, som gør bygge- og anlægssektoren »overophedet«.

Tværtimod risikerer et stort antal offentligt ansatte bygge- og anlægsarbejdere deres af-

sked, idet de i en række tilfælde vil blive beskattet med en afgift på 20 pct., som kommunerne skal betale til statskassen. Når dertil kommer, at materialer, som de skal arbejde med, vil blive påført en tilsvarende afgift, vil de kun kunne udføre deres arbejde under store ekstraudgifter for kommunerne, også i de tilfælde, hvor lønudgiften opføres som driftsudgift. Der ligger derfor en væsentlig økonomisk motivation for kommunerne til at afskedige dem.

Entreprenørforeningens mindre pessimistiske skøn over beskæftigelsesudviklingen efter de af ministeren stillede ændringsforslag skal derfor sammenholdes med, at der til gengæld vil blive øget arbejdsløshed inden for den offentlige del af bygge- og anlægssektoren.

Det radikale venstres figenblad, som bl.a. omfattede friholdelsen af anlægsudgifter, hvorom der var indgået bindende kontrakt, har derfor kun som konsekvens, at kommunernes bidrag til det økonomiske indgreb opkræves på en anden måde, og ikke at kommunerne tilsammen skal bidrage med et mindre beløb til statskassen. Til gengæld for friholdelse af udgifterne, hvorom der er indgået bindende kontrakt, inddrages nemlig alle igangværende aktiviteter, uanset om der forelå anlægsbevilling pr. 4 december 1985 eller ej, under 20 pct.-afgiften. Virkningen af dette figenblad er derfor begrænset, idet det må formodes, at kommunerne i forvejen ville være tilbøjelige til at gennemføre arbejder med bindende kontrakt for at undgå eventuelle sanktioner, bøder eller erstatninger.

I særlig grad skal det fremhæves, at den foreslåede opkrævningsform for afgiften af anlægsudgifter stiller kommunerne i en urimeligt vanskelig situation, idet de allerede umiddelbart efter den 1. april 1986 skal indbetale et beløb til indenrigsministeriet alene på baggrund af det nuværende eller et revideret budget og helt uanset, om de i praksis afholder budgetterede udgifter eller ej. Der er således tale om en i forhold til afholdelsen af de afgiftspligtige udgifter fremrykket indbetaling med alvorlige likviditetsproblemer til følge.

Værre bliver det, når der anvendes et udvidet a conto-beregningsgrundlag i forhold til det endelige beregningsgrundlag, som vil ligge til grund for den endelige opgørelse i sensommeren 1987, idet der også skal betales a conto-afgift med baggrund i anlægsudgif-